

[Statsministeren.]

stærkere end i de lande, vor produktion skal konkurrere med, kan vi ikke genoprette balancen uden at stramme så hårdt til, at det går alvorligt ud over produktion og beskæftigelse. Det er en konsekvens, ingen kan være tjent med, og som regeringen ikke vil acceptere. Derfor finder regeringen det nødvendigt at inddrage indkomstdannelsen i den økonomiske samordning, og den mål-sætning, som dikteres af de vitale hensyn til konkurrenceevnen og beskæftigelsen, kan kort sammenfattes således:

Vi har i en årrække haft en stigning i pengeindkomsterne på 10-12 pct. om året, hvilket har medført betydelige årlige prisstigninger. Regeringen finder, at den årlige stigning i pengeindkomsterne ikke bør overstige den gennemsnitlige fremgang i produktionens effektivitet, der kan anslås til $3\frac{1}{2}$ à 4 pct. om året. Såfremt stigningstakten i de kommende 2 år holdes på dette niveau, vil den væsentligste indenlandske årsag til prisstigninger være fjernet. Dermed vil der være opnået en klar forbedring af dansk produktions konkurrenceevne i en verden, hvor prisniveauet fortsat må ventes at være opadgående.

Disse anstrengelser er imidlertid ikke tilstrækkelige, hvis der kun bliver tale om en engangforeteelse. Derfor må der samtidig findes veje til at sikre, at pengeindkomsterne også i de kommende år udvikler sig væsentligt roligere, end de hidtil har gjort.

Lykkes en sådan stabilisering, så vil det yde et stærkt bidrag til bedring af betalingsbalancen og til sikring af produktionen og beskæftigelsen. Det vil begrænse mulighederne for kapitalgevinster, styrke opsparingen og lægge en bremse på den stigning i de offentlige udgifter — og dermed i skatter og afgifter — vi har været vidne til i adskillige år.

Denne påtrængende stabilisering af priser og omkostninger kan kun nås effektivt og på en socialt rimelig måde, såfremt alle indkomstgrupper inddrages. Lige så lidt som det ville være muligt eller rimeligt at nå den nødvendige stabilisering alene ved indgreb over for lønmodtagerne, lige så lidt vil det være muligt at gennemføre en stabilisering, hvis ikke løndannelsen indpasses i det generelle mønster.

Regeringen indledte sit indkomstpolitiske initiativ på en måde, der klart var udtryk for, at lønmodtagerne ikke skal være ene om at møde indgreb. Som bekendt er der gennemført et omfattende og stramt prisstop, og der er udarbejdet forslag til begrænsning i de offentlige budgetter med over 3 milliarder kr. i den kommende 4 års periode. Hvad prisstoppet angår, vil jeg gerne gentage, at det er ikke muligt at videreføre et så rigoristisk indgreb ud over den fastsatte periode, men regeringen er som meddelt besluttet på at gennemføre en lovgivning, der kan sikre prisstabilitet også efter 1. marts 1971. Udformningen af et forslag til en længere varende prislov forudsætter imidlertid en klarhed over den helhed, prisloven skal indpasses i. Førrend der er opnået større klarhed, er det derfor ikke muligt at forelægge en konkret udformning. Det betyder imidlertid ikke, at arbejdsmarkedets parter forhandler i blinde. Parterne ved, at træffer de aftaler om en lønudvikling, som er forenelig med indenlandsk prisstabilitet, så er regeringen forpligtet på en prislovgivning, som sikrer, at denne stabilitet opnås.

Ud over prislovgivningen er det tinget og offentligheden bekendt, at regeringen agter at tage initiativet til anden lovgivning med henblik på at sikre, at alle indkomstgrupper kommer til at yde deres rimelige bidrag til stabiliseringspolitikken. Det er således allerede meddelt, at regeringen forbereder lovgivning om udbyttebegrænsning og om skærpet kapitalvindingsskat, og at man i øjeblikket gennemgår afskrivningsreglerne kritisk. Derudover har regeringen tilbudt, om det ønskes, at støtte parterne i deres bestræbelser i retning af øget medindflydelse og medejerskab i virksomhederne.

De foreslåede besparelser på statens budget er udtryk for, at regeringen har fundet det nødvendigt, at det offentlige forbrug inddrages i den begrænsning af det samlede forbrug, som må gennemføres. Når vi appellerer til alle om at begrænse væksten i pengeindkomsterne, må vi nødvendigvis også undgå, at den del af borgernes indkomst, der går over de offentlige kasser, vokser for stærkt. Der er vist fra alle sider en reaktion mod, at skatter og afgifter tager en meget betydelig del af stigningen i indkomsterne. Skal der være mening i denne reaktion, må